

C HUYỆN NON SÔNG

☆ Tí Tiêu Tụy

— Hello, khoẻ không? Trời ơi, Khánh bận quá, tính gọi ông mấy lần mà không gọi được. Chết tui rồi ông ơi...

— ...

— Báo chắc cuối tuần này ra đó, nói anh em sorry nhe. Khánh nhiều việc quá chạy không nổi. Tui phải dọt qua nhà in. Bye nhe!

Lần nào cũng như lần nấy, giọng anh Khánh lúc nào cũng hối hả như xe chữa lửa đang... bị cháy. Nhiều lúc Tí tui sùng lăm vì cứ gọi hoài mà không thấy “ông thần” trả lời nên định bụng nếu mà bắt được ảnh thì mình sẽ ca bài ca “Sao anh nở đành quên”, nhưng mà trời ơi... giọng nói ầm cụng, “tội nghiệp” cùng những tràng cười “dracula” của anh làm Tí tui vô cùng “cảm động”, không cầm lòng được... hic... hic... hic. Tính Tí tui hay thương người nhưng những người mình thương toàn là những ông thần “thiên lôi” không hà.

Kể từ ngày anh Khánh về lo tờ báo, ai cũng công nhận cái bìa đẹp hơn nhiều. Điều đó không có gì lạ vì Khánh nhà ta là một

Graphic Designer. Tí tui nghe nói ảnh đang dùng computer để nghiên cứu vẽ một tuyệt thế giai nhân. Và anh Nguyễn Quân sẽ viết 1 cái software đặc biệt có thể khiến người đẹp trong computer bước xuống nấu ăn, dọn nhà cửa cho các đấng nam nhi. Các ảnh sẽ dùng Tí tui làm thí nghiệm đầu tiên để coi người đẹp “ngoan” tới chừng nào. Chỉ biết rằng buổi thí nghiệm đầu tiên ấy Tí tui phải mặc áo... giáp và mua... bảo hiểm nhân thọ.

— Nè, kỳ này bà con nhà ta khắp nơi trên thế giới có thể đọc Non Sông đấy nhé.

— Làm sao đọc được?

— Thì “load” từ Internet xuống.

Ồi chào, anh Quân nhà ta kỹ thuật cao thật, đưa Non Sông “chầu” trời, ý quên... lên trời chứ. Kể từ nay bà con ta, ai mà có bắt Internet, có thể đọc trên monitor hoặc in thẳng ra từ printer của mình từ Non Sông một cách trọn vẹn với đầy đủ hình ảnh. Anh Hồ Phước Hùng (cựu sinh viên USC) là người cũng đã bỏ rất nhiều giờ

để giúp Non Sông phát triển trên Internet. Từ ngày có email, Non Sông coi bộ có sinh khí và bận rộn hơn. Nhiều hôm anh Quân email cho mọi người những thông tin, những mẩu chuyện vui vui, đọc cũng đỡ... chán đời. Rồi những thông báo, nhấn tin, ý kiến, cần nhân ... đều dồn vào cái Internet tội nghiệp. Độc giả nào có hứng cứ gửi thẳng bài cho Non Sông qua email: NonSong@aol.com nếu là m biếng gửi bài bằng bưu điện. Có lẽ rồi đây sinh viên từ các trường đại học sẽ tiếp tay với ban biên tập Non Sông nhiều hơn.

Nhưng có lẽ tin vui nhất có lẽ là sự xuất hiện của các bạn mới về giúp Non Sông. Tí tui muốn nói tới Đan Tâm, Nhã Anh, Mai Ngọc, Phong, Đoàn, Quốc, Kiều Lệ, anh Phước v.v... Non Sông rồi đây sẽ mạnh hơn nhờ có thêm những bàn tay đóng góp. Nói thật chứ lập đàn cầu mưa còn dễ hơn là cầu trời cho người về giúp Non Sông.

Hai người chủ nhiệm mới của Non Sông, Đan Tâm và Nhã Anh, là những bạn trẻ còn đang đi học,

đã đứng ra nhận trách nhiệm gánh vác tờ Non Sông. Đan Tâm đã từng là con chim đầu đàn của đặc san Lửa Hồng tại trường Golden West. Nhã Anh là một tay viết cứng tuy qua đây từ bé, làm việc rất có trách nhiệm. Với sự tiếp sức của các bạn khác thì chắc hẳn hai bạn trẻ sẽ nhẹ gánh đi nhiều.

Từ bao lâu nay ban chủ trương Non Sông vẫn mơ ước Non Sông trở thành một tờ báo do sự đóng góp của giới trẻ từ khắp mọi nơi nhưng việc thực hiện mơ ước ấy còn gặp quá nhiều khó khăn. Tuy nhiên Non Sông đã cố gắng hết mình để đem tiếng nói của mình đến tất cả những nơi xa gần. Non Sông đã đến nhiều nơi trên thế giới như các trại tị nạn Đông Nam Á, Úc Châu, Âu Châu. Non Sông cũng đã đến nhiều trường đại học có sinh viên Việt Nam tại Mỹ và Canada, các trung tâm Việt ngữ và các hội đoàn bạn. Kể từ nay, Non Sông đến được nhiều người hơn qua Internet. Các trường có hội sinh viên Việt nam ở bất cứ nơi nào trên toàn thế giới, xin hãy

gởi địa chỉ về cho Non Sông để Non Sông đến tay các bạn.

Nhiều lúc nhìn tờ Non Sông anh chị em cảm thấy buồn. Buồn vì chất lượng tờ báo chưa được đều đặn. Mọi người chỉ biết cố gắng hơn thôi, Non Sông có lên hay xuống nhờ một phần lớn sự đóng góp của quý độc giả.

Kỳ này nhân có nhiều nhân sự mới về giúp, chắc quý độc giả cũng hãy “rộng tình” tiếp tay đều đều bài vở để anh chị em bớt lo và ra báo đúng hạn cho mọi người cùng thưởng thức.

Thời gian vừa qua Non Sông thiếu đi một số tay viết thường xuyên. Ví dụ như Tống Minh Đường, Lê Tạo v.v... Nghe nói đâu nhiều người trong số này bàn tay họ thường cầm bút nhưng bây giờ thì bận cầm tay... con gái. Ôi, thật là lỗi lã cho Non Sông. Mấy ông “thần” ơi, có nắm tay ai thì nắm bằng 1 ngón thôi còn để 4 ngón kia cho Non Sông với chứ.

Một năm nữa lại sắp trôi qua,

nhìn những người đến cũng như những người đi khỏi Non Sông, Tổng hội, nhiều lúc Tí tui cũng thấy buồn. Đêm cuối năm vừa qua, sau khi dự “count down party” với các bạn trẻ khác, anh Quân về nhà Tí tui ngủ. Lật lại những trang báo cũ của những năm nào, Tí tui buột miệng:

— Anh Quân, nhìn những tờ Non Sông về trước thấy vui quá, trẻ quá. Tự nhiên bây giờ thấy mình “già” đi. Hồi đó tại mình làm việc điên cuồng thật.

— Tuổi trẻ mình nằm ở trong đó.

Câu nói của anh làm Tí tui suy nghĩ. Bây giờ mình cũng còn trẻ, nhưng trẻ theo kiểu “già”. Ai cũng có một cái thời làm việc quên ngày đêm, rồi sau đó con người mình đắm lại. Còn nhớ ngày nào “Đệ nhị đệ nhân” Trịnh lão gia cặm cụi đêm ngày với tờ báo, Ngọc Huy luôn miệng “Tại cái máy in nó hư chứ có phải tại tui muốn đâu” mỗi khi báo ra trễ, anh Nam “điên” căn nhắc mỗi lần đi gửi báo, Phan Vũ từ tốn nhẹ nhàng còng lưng đánh máy, Khổng Tước với những nụ cười hiền lành khi lo bài vở, Lê Tạo với những niềm lo chung cho Non Sông, Thế Thủy với những lần thư tín trễ nải và nụ cười “sorry”, Nguyễn Quân với những đêm chấp hai cái bàn lại để ngủ đêm và làm báo v.v...

Bây giờ nhìn những bạn trẻ mới đến, hồn nhiên, vô tư, nhiệt tình, dễ thương, Tí tui bỗng nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa. Hôm nay là quá khứ của ngày mai, và ngày mai là tương lai của hôm nay. Người vật theo dòng thời gian mà thay đổi. Rồi nhiều lúc “tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn”. ■

